

изпитъ, не пишатъ бележки — успокояваше се той, но сърдцето му спираше отъ страхъ. Съ треперещи ръце той взе читанката, прочете заглавието на умъ, иска да го каже, но устата му като че се заковаха. Заподшущаха му другарчетата, и той като че пое дъхъ отъ тѣхъ, викна: занаятъ! Викна и толкозъ. Устата му пакъ се скова. Като роякъ дребни лютиви мухички заподхвъркваха буквитѣ и се забиваха въ очитѣ му. Мжчеше се той да ги улови, но нито една не можа. Подшущаха му пакъ другарчета и той едва предъвка първото изречение. Учителътъ го изгледа, поклати глава и рече:

— Стига! Позамълча и попита: „Кое отдѣление си свършилъ?“

— Четвърто.

— Четвърто!... Видите ли като не се е занимавалъ! Ще трѣбва редовно да посещавашъ курса, момче! Така му рече черновеждатиятъ учител и дигна друго момче.

Отиде си Гарчо посраменъ, но не се отказа отъ вечерното училище. На другата вечеръ пакъ дойде и пакъ го дигнаха да чете. Не се разтрепера сега сърдцето му отъ страхъ, не се разбъркваха буквитѣ предъ очитѣ му, защото той знаеше вече наизустъ приказката за царския синъ, който се научилъ да плете кошници. Но тоя пътъ пъкъ друга изненада го чукна като чукче по главата.

— Я, ти тамъ, желѣзарчето — викна му гърбавиятъ директоръ. Той стана и се заоглежда плахо. — Я ми кажи ти, като си желѣзаръ, какъ купувате желѣзото?

— Деветъ лева кило — отпуши се той.

— Кажи ми тогава, колко лева ще дадешъ за седемъ кила и триста грама?

Гърлото на Гарчо пакъ се стисна. Купуваше той желѣзо, но смѣтката винаги си правѣше магазинерътъ.

— Седемъ по деветъ колко сж? — подсѣщаше го директорътъ.